

Det må altså være et spørgsmål om prioritering, og da er det jo interessant, at det er hr. Kaj Ikast, der skal holde for over for den tidligere trafikminister. Og så har den tidligere trafikminister nu som bistandsminister afleveret 400 mio. kr. til vejbyggeri i Benin. Det tror jeg at den tidligere trafikminister, hr. Kaj Ikast, vil være meget taknemlig for, men jeg er ikke helt sikker på, at de 400 mio. kr. til vejbyggeri i Benin er det rigtige at bruge 400 mio. kr. til, men det er jo så en rent faktisk vurdering, som ikke kan afgøres her fra denne talerstol.

Vi tillader os altså at prioritere, ligesom Socialdemokratiet gjorde i 1980'erne, og vi siger altså 0,8 pct. Til gengæld vil vi gøre betydelig mere for sundhedsplanen og for kræftpatienterne, end det regerende Socialdemokrati vil. Det er jo så et spørgsmål om prioritering. Den har vi valgt.

Man kan heller ikke rigtig sige, at vores politik går ud over de fattige lande. Vi mener fortsat, det er fattigdomsbekæmpelse, der er det vigtigste, men jeg kan konstatere, at det har været utrolig svært at få Socialdemokratiet til at lade være med at give så mange penge til Indien, som ikke hører til de fattigste lande, hvor vi hele tiden har sagt, at vi hellere vil give færre penge til Indien, fordi de ikke er så fattige, og så mere til de fattigste lande.

Så jeg tror, at det er en meget stor diskussion, ministeren har åbnet, men jeg synes ikke rigtig, at han skulle åbne den.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 12.02

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges

Klaus Kjær (DF):

I Dansk Folkeparti er vi enige i, at fattigdomsbekæmpelse er det overordnede mål for dansk udviklingspolitik. Det er derfor grundlæggende vigtigt, at indsatsen målrettes effektivt mod netop bekæmpelse af fattigdom i udviklingslandene.

Vi er også enige i, at mænds og kvinders lige deltagelse i denne udviklingsproces, respekten

for menneskerettighederne og demokratiseringen har afgørende betydning for dette mål, og at udgangspunktet må være udviklingslandenes egne ressourcer og deres egne strategier for udvikling.

For at målene skal nås, mener vi i Dansk Folkeparti, at det er særlig vigtigt, at udviklingsarbejdet tager sit udgangspunkt i det såkaldte civilsamfund ved deltagelse af lokale organisationer i civilsamfundet og lokale ngo'er frem for at påvirke udviklingslandene på et højere plan, hvor den direkte hjælp meget nemt kan komme til at drukne i bureaukrati, tomme ord og oven i købet regeringslederens direkte misbrug af den danske udviklingsbistand, som ellers skal komme den fattige del af befolkningen til gode.

Det er vigtigt, at udviklingsbistanden er målrettet mod børn og unges uddannelse og sundhed, og at disse børn beskyttes mod overgreb og udnyttelse gennem bekæmpelse af børnearbejde.

På det bilaterale plan er det vigtigt, at vi koncentrerer os om enkelte lande, hvor lige netop Danmarks ekspertise med hensyn til udviklingsbistand kan komme befolkningen direkte til gode. Og jeg er meget glad for at høre ministeren sige i dag, at netop undervisning af børn og unge er områder, som man prioriterer meget højt, og at man allerede er i gang med at planlægge strategier herfor.

Med hensyn til de multilaterale samarbejdsmuligheder skal vi naturligvis deltage gennem samarbejde med anerkendte internationale organisationer som FN, Røde Kors, WHO osv. Det multilaterale samarbejde er navnlig effektivt, når det drejer sig om at fremme demokratisering og respekt for menneskerettigheder samt bekæmpelse af korruption, magtmisbrug og organiseret kriminalitet.

Udviklingsstrategien bør især koncentrere sig om disse områder, som jeg har nævnt, og i mindre grad lægge vægt på kultur og såkaldte bæredygtige miljøhensyn, som der i strategiplanen lægges op til. Jeg synes, at disse to sidstnævnte områder har fået tildelt en lidt for fremtrædende plads i regeringens oplæg, »Danmarks udviklingspolitik, Partnerskab 2000«.

Det er særlig vigtigt, som der også lægges op til i regeringens oplæg, at der gøres en stor indsats med hensyn til at forebygge og bilægge voldelige konflikter, idet sådanne konflikter er ødelæggende, ikke alene for de ressourcer, som måtte være til stede i landet, men også for det